

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících Bc. Romany Ryskové a Bc. Josefa Marka v hlavním líčení konaném dne 26. března 2019

takto:

obžalovaný,

T. V., nar. XXXXX v XXXXX, OSVČ, trv. bytem XXXXX, XXXXX,

je vinen, že

v průběhu roku 2014 v Jihlavě, jako statutární orgán – jediný jednatel a 49% společník ve společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, výroba, instalace, opravy elektrických strojů a přístrojů, elektronických a telekomunikačních zařízení, obráběčství a zámečnictví, nástrojářství, a současně jako statutární orgán – jediný jednatel a do 18.12.2014 jako jediný společník společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, v té době s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona - výroba, instalace, opravy elektrických strojů a přístrojů, elektronických a telekomunikačních zařízení; obráběčství a zámečnictví, nástrojářství, bez souhlasu, vědomí a na úkor druhého společníka společnosti XXXXX R.S., nar. XXXXX a současně na úkor společnosti XXXXX, a dále rovněž bez jakékoli objednávky, bez jakékoli písemné smlouvy, bez předem stanoveného určení obsahu a ceny služeb, které mají být prováděny, aniž by se jakkoli pokusil zajistit nižší cenu dodávek, a aniž by provedl jakékoli porovnání jím určené ceny servisních služeb, ačkoli vzhledem ke své odbornosti a dlouholetým pracovním zkušenostem si musel být vědom, že jím určená cena servisních prací

výpočetní techniky je záměrně nadhodnocená, jednal bez souhlasu valné hromady společnosti XXXXXX, a současně v rozporu se Společenskou smlouvou společnosti XXXXXX ze dne 2. 2. 1999, zejména s článkem XI. odst. 3, který mu ukládá, jako společníkovi povinnost, chovat se a jednat tak, aby nedocházelo k poškození majetku ani jména společnosti, a článkem XV. písm. a), které mu ukládá v rámci zákazu konkurence zákaz jednat vlastním jménem, nebo na vlastní účet uzavírat obchody, jež souvisejí s podnikatelskou činností společnosti tak, že záměrně využil svého dvojího postavení jednatele ve společnostech XXXXXX a XXXXXX a dohodl se tzv. sám se sebou, tedy jako zástupce společnosti XXXXXX a současně jako zástupce společnosti XXXXXX o tom, že provede servisní činnost týkající se údržby a oprav výpočetní techniky ve společnosti XXXXXX, a to prostřednictvím společnosti XXXXXX, jako dodavatele, pro společnost XXXXXX, jako odběratele, když na úkor společnosti XXXXXX, a ve prospěch společnosti XXXXXX nechal proplatit:

1. fakturu č. 140723-01 vydanou společností XXXXXX, ze dne 23. 7. 2014 se splatností ihned, na částku 1.403.600,- Kč, kdy předmětem plnění byla Oprava serverového disku po havárii - obnova dat, která byla řádně společností XXXXXX, uhrazená dne 18. 9. 2014, ačkoli v místě a čase obvyklé náklady na opravu serveru po havárii a obnovu dat činily částku nejvýše 241.395,- Kč,
2. fakturu č. 141230-01 vydanou společností XXXXXX, ze dne 30. 12. 2014 se splatností ihned, na částku 2.646.270,- Kč, kdy předmětem plnění byla Správa výpočetní techniky v roce 2014, Správa serveru Exchange, Back-UP dat, Virtualizace, Správa licencí Solidworks, Siemens, E-plan, která byla řádně společností XXXXXX, uhrazená dne 31. 12. 2014, ačkoli v místě a čase obvyklé náklady na Správu výpočetní techniky v roce 2014, Správu serveru Exchange, Back-UP dat, Virtualizace, Správu licencí Solidworks, Siemens, E-plan činily částku nejvýše 272.250,- Kč,

a tím způsobil poškození společnosti XXXXXX, škodu v celkové výši nejméně 3.536.225,- Kč,

tedy

- jako společník na podnikání dvou podnikatelů se stejným předmětem činnosti v úmyslu opatřit jinému prospěch uzavřel smlouvu na úkor jednoho podnikatele a takovým činem získal pro jiného značný prospěch,
- porušil smluvně převzatou povinnost spravovat cizí majetek, a tím jinému způsobil takovým činem značnou škodu,

tím spáchal

- zločin zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2, 3 trestního zákoníku jako zákona č. 58/2017 Sb. ve znění účinném do 2. 1. 2018,
- přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku.

Za to se odsuzuje

Podle § 255 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

2 (dvou) let.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř) let.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkce ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev a výkonu prokury na dobu **5 (pěti) let.**

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výši **900.000 Kč, což představuje 300 celých denních sazeb ve výši 3.000 Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán stanoví náhradní trest odnětí svobody v **6 (šesti) měsících.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozenému – firmě XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, škodu ve výši 3.536.225 Kč spolu s 9% úrokem z prodlení od 9. 10. 2018 do zaplacení.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený subjekt - firma XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka v Jihlavě, podal dne 25. 4. 2018 u zdejšího soudu obžalobu na T. V., v níž mu kladl za vinu spáchání zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2, 3 trestního zákoníku, a to ve znění účinném do 2. 1. 2018 a přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku. Skutkovou podstatu žalovaných trestných činů měl T. V. podle obžaloby naplnit tím, že *v průběhu roku 2014 v Jihlavě, jednak jako statutární orgán - jednatel a 49% společník ve společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, (dále jen XXXXX) s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; výroba, instalace, opravy elektrických strojů a přístrojů, elektronických a telekomunikačních zařízení; obráběčství a zámečnictví, nástrojářství, a současně jednak jako statutární orgán - jednatel a do 18. 12. 2014 jako jediný společník společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX), s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; výroba, instalace, opravy elektrických strojů a přístrojů, elektronických a telekomunikačních zařízení; obráběčství a zámečnictví, nástrojářství, bez souhlasu, vědomí a na úkor druhého společníka společnosti XXXXX R.S., nar. XXXXX a současně na úkor společnosti XXXXX, a dále rovněž bez jakékoli objednávky, bez jakékoli písemné smlouvy, bez dopředu stanoveného určení obsahu a ceny služeb, které mají být prováděny, aniž by se jakkoli pokusil zajistit nižší cenu dodávek, a aniž by provedl jakékoli porovnání jím určené ceny servisních služeb, ačkoliv vzhledem ke své odbornosti a dlouholetým pracovním zkušenostem si musel být vědom, že jím určená cena servisních prací výpočetní techniky je záměrně nadhodnocená, tak i přesto bez souhlasu Valné hromady společnosti XXXXX a v rozporu s péčí řádného hospodáře, v rozporu s článkem XI. bodem 3 a*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

v rozporu s článkem XV. Společenské smlouvy společnosti XXXXXX, ze dne 2. 2. 1999, záměrně využil svého dvojího postavení jednatele ve společnostech XXXXXX a XXXXXX a dohodl se tzv. sám se sebou (tj. jako zástupce společnosti XXXXXX a současně jako zástupce společnosti XXXXXX) o tom, že provede servisní činnost týkající se údržby a oprav výpočetní techniky ve společnosti XXXXXX, a to prostřednictvím společnosti XXXXXX (dodavatel) pro společnost XXXXXX (odběratel), když na úkor společnosti XXXXXX, a ve prospěch společnosti XXXXXX nechal proplatit níže uvedenou:

- fakturu č. 140723-01 vydanou společností XXXXXX, ze dne 23. 7. 2014 se splatností ihned, na částku 1.403.600 Kč, kdy předmětem plnění byla Oprava serverového disku po havárii - obnova dat a tato faktura byla řádně společností XXXXXX, uhrazená dne 18. 9. 2014, ačkoli dle znaleckého posudku z oboru kybernetiky by náklady na opravu serveru po havárii a obnovu dat činily částku nejvýše 241.395 Kč,
- fakturu č. 141230-01 vydanou společností XXXXXX, ze dne 30. 12. 2014 se splatností ihned, na částku 2.646.270 Kč, kdy předmětem plnění byla Správa výpočetní techniky v roce 2014, Správa serveru Exchange, Back-UP dat, Virtualizace, Správa licencí Solidworks, Siemens, E-plan a tato faktura byla řádně společností XXXXXX, uhrazená dne 31. 12. 2014, ačkoli dle znaleckého posudku z oboru kybernetiky by náklady na Správu výpočetní techniky v roce 2014, Správu serveru Exchange, Back-UP dat, Virtualizace, Správu licencí Solidworks, Siemens, E-plan činily částku nejvýše 272.250 Kč,

čímž tak svým jednáním způsobil poškozené společnosti XXXXXX, škodu v celkové výši nejméně 3.536.225 Kč spočívající v navýšení ceny oproti ceně za tyto služby obvyklé,

2. Krajský soud v Brně jako soud nalézací provedl u hlavního líčení dne 21. 2. 2019 veškeré dostupné důkazy, z nichž učinil následující skutková zjištění.
3. **Obžalovaný T. V.** se vyjádřil k podnikatelským aktivitám obou společností i ke svému vlastnímu podílu na jejich řízení prakticky shodně jako v přípravném řízení a setrval na tom, že obě faktury, které jsou specifikovány ve výroku obžaloby, resp. ve výroku rozsudku, odpovídaly pracem, které pro firmu provedl. U hlavního líčení obžalovaný vysvětlil, že v rámci svého předchozího zaměstnání u firmy XXXXXX v Jihlavě se seznámil s R.S., postupně se dohodli na společném podnikání a v roce 1999 založili společnou firmu XXXXXX, přičemž se dohodli, že budou podnikat na půl, ale přesto měl obžalovaný podíl ve výši 49 % a R.S. měl podíl ve firmě 51 %. Obžalovaný uvedl, že firmu XXXXXX sám řídil, v rámci firmy vyvíjel podnikatelské aktivity a zejména začal dodavatelským způsobem pracovat pro firmu R.S. XXXXXX. Při práci ve firmě XXXXXX mu pomáhal především jeho otec, účetnictví zpočátku vedla manželka obžalovaného. Svědek R.S. se na činnosti firmy podílel pouze okrajově. Přes počáteční obtíže se firma začala rozvíjet, překonala krizi, začala stavět vlastní průmyslový objekt a zvýšila vlastní kapitál. Obžalovaný T. V. se u hlavního líčení hájil tím, že přistoupil na podnikání v průměru 49 : 51 a neuvědomil si, že hlasovací práva o chodu firmy se budou řídit podle vložených peněz. Jeho samotného tedy nikdo neupozornil na to, že R.S. má ve firmě rozhodující podíl. Obžalovaný sám byl ve firmě nejen společníkem, ale byl vlastně zaměstnaný jako ředitel a jednatel a funkci vykonával řádně. Jedním z argumentů obhajoby obžalovaného bylo to, že na založení vlastní firmy XXXXXX se dohodl s R.S., neboť i on měl vlastní firmu ve Švýcarsku. Obžalovaný rovněž tvrdil, že se s R.S. dohodli na tom, že obžalovaný bude firmě XXXXXX vystavovat faktury, jak to ostatně dělal R.S. jménem švýcarské firmy, když fakturoval svoji provizi za poradenství. Obžalovaný rovněž tvrdil, že dlouhodobě vykonával ve firmě XXXXXX práci nad rámec svých pracovních povinností, ani jeho otec, který se na podstatném chodu firmy podílel, nedostával žádnou odměnu. Když firma překonala krizi, získal opět velké zakázky, pak podle jeho názoru přišel čas, aby získal finanční odměnu za práci, kterou pro firmu dělal od roku 1999 bez toho, že by si vyplatil vlastní mzdu. S R.S. se dohodli na tom, že tyto dlouhodobě prováděné práce bude obžalovaný fakturovat firmě XXXXXX jménem své firmy XXXXXX Později začali mezi oběma společníky, tedy obžalovaným a R.S. vznikat neshody, obžalovaný odmítal jménem firmy XXXXXX proplácet faktury R.S. Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

za konzultační činnost, za diety, cestovné a podobě, a dokonce mu nabídl, že jeho podíl ve firmě odkoupí, což R.S. odmítl. Pokud je na jedné z faktur uveden rok 2014, když je zde fakturováno za výpočetní služby, nebylo to jen za práce za rok 2014, ale tento rok je tam uveden proto, že to obžalovanému doporučila účetní, aby to bylo účetně správně. Ve skutečnosti je však fakturováno za výpočetní služby od počátku firmy až do doby vystavení faktury. Obžalovaný se hájil tím, že firma XXXXX neměla žádného IT specialistu, ani tyto práce nikdy nezadávala žádné externí firmě, což bylo odůvodněno tím, že manipulovali s daty, která byla chráněna mlčenlivostí. Faktury, které obžalovaný vystavoval, byly vydány opravdu za práce od roku 1999 do roku 2014, a proto podle jeho názoru částky za práci, která trvala cca 15 let, nejsou přehnané. Obžalovaný, jak sám potvrdil, se rozhodl, že z firmy XXXXX odejde poté, co R.S. svolal valnou hromadu a jednatelem ustanovil svého švagra T.S.. K dotazu soudu obžalovaný vysvětlil, že pracovní poměr ve firmě XXXXX měl na pozici ředitele firmy, a on sám byl vlastně jediným jednatelem. Účetnictví zpočátku dělala jeho manželka, později měla firma vlastní účetní A.P., která však odešla z firmy společně s obžalovaným a dalšími zaměstnanci. Faktury, které firma XXXXX proplácela R.S., byly za konzultační činnost od něj, jako fyzické osoby, nikoliv za případný vztah mezi firmou XXXXX a firmou XXXXX. V rámci své výpovědi u hlavního líčení obžalovaný rovněž vysvětlil, že si založil vlastní firmu proto, že speciální programování CNC strojů a další IT služby i engineering vlastně dělal ve firmě XXXXX pouze on jako fyzická osoba, když měl problém získat nebo udržet ve firmě stálého zaměstnance. Chtěl tedy, aby byl zaplacen za svůj um a práci, kterou pro firmu XXXXX odvádí. Obě faktury tedy vystavil za odvedené práce. K dotazu soudu obžalovaný ovšem potvrdil také to, že ani v jednom případě se k faktuře nevztahuje žádná objednávka nebo smlouva, neboť všechno bylo domluveno ústně. Sám sice věděl, že každá faktura musí mít nějaký podklad, ale podle jeho názoru je ústní dohoda také platná. Tuto ústní dohodu on uzavřel s R.S.. Obžalovaný však potvrdil skutečnosti, které jsou významné z hlediska jeho trestní odpovědnosti, když uvedl, že se sice dohodl s R.S., avšak připustil, že R.S. nebyl jednatelem ve firmě XXXXX, takže se vlastně obžalovaný při jednání jménem obou firem dohodl sám se sebou. Další podstatné vyjádření obžalovaného spočívá v potvrzení toho, že sice vykonával práci správce počítačové sítě firmy XXXXX, a to proto, že tomu rozuměl, nikoliv proto, že to měl v pracovní smlouvě. Nikdy v minulosti tyto práce nefaktoval, neměl k tomu žádnou smlouvu. Faktura na částku cca 1.400.000 Kč není za jednorázovou opravu po jedné havárii, ale za více oprav, nikoliv jen za obnovu dat. Obžalovaný rovněž potvrdil, že tato činnost nebyla nijak zohledněna ve výši jeho řádného platu, neboť byl placen pouze jako ředitel. R.S. však vůči takovým pracem ze strany obžalovaného neměl výhrady, neboť s tím souhlasil. Podle tvrzení obžalovaného R.S. souhlasil s tím, že si obžalovaný vyfakturuje výpočetní služby za celé jeho počínání ve firmě XXXXX. Obžalovaný však nevystavoval průběžné faktury, neboť firma na tom v těchto letech nebyla ekonomicky dobře. Také na provádění IT služeb se dohodl se svým společníkem R.S., ovšem jejich domluva byla pouze ústní a písemně nebyla nikterak potvrzena. Co se týče druhé faktury na částku cca 2,5 milionu Kč, je zde napsán rok 2014 jen proto, že to obžalovanému doporučila účetní, i když správu výpočetní techniky vykonával od roku 1999. Tato faktura je tedy za dlouhodobou správu výpočetní techniky, kterou obžalovaný prováděl v období let 1999 až 2014. K žádné z těchto dvou faktur neexistují dodací listy, což obžalovaný vysvětloval tím, že sám se sebou si nebude vypisovat dodací listy. Finální částku stanovil podle hodin, které při těchto pracech strávil, a proto byl schopen odhadnout, že celá správa domén zabrala tolik konkrétních hodin, kolik je na fakturách uvedeno. Nalézací soud považuje za významné tvrzení obžalovaného o tom, že faktury vystavil sám jménem firmy XXXXX, i když tato firma neměla žádnou smlouvu s firmou XXXXX na fakturované činnosti. Absenci smlouvy obžalovaný vysvětlil tím, že se na tom dohodli se společníkem, tedy R.S., že práce, které dělá nad rámec ředitelování, si vyfakturuje do své firmy XXXXX. Z firmy XXXXX obžalovaný v roce 2015 odešel spolu s dalšími zaměstnanci XXXXX, ale aktuálně není jejím společníkem ani jednatelem, neboť pracuje jako OSVČ, když jeho čistý měsíční příjem činí 80 až 90 tisíc Kč. K první faktuře pak obžalovaný uvedl, že když ji vypisoval, považoval to za dostatečný důvod a neuznal za vhodné se přesně rozepsat o tom, co, kdy a jak

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

proběhlo. Konec konců to dělal sám se sebou a potom to proplácel, proto mu to připadlo, jako dostatečná informace o tom, co je fakturované. Sám je autorem i druhé faktury. K notářskému zápisu ze dne 7. 1. 2016 o konání valné hromady obžalovaný vysvětlil svoje tvrzení o tom, že nebyly uzavřeny žádné smlouvy se společností XXXXX tak, že měl na mysli pouze písemné smlouvy, které tedy skutečně sepsány nebyly. Dohoda mezi ním a R.S. však byla dohoda ústní. Slovo „smlouvy“, chápal jako smlouvy psané. R.S. byl informován o rozsahu prací, které obžalovaný pro firmu vykonával a věděl i o cenách, neboť obžalovaný prováděl IT práce i pro firmu ve Švýcarsku, i když neexistovala žádná smlouva nebo písemná objednávka mezi švýcarskou firmou XXXXX a českou firmou XXXXX, a to dokonce ani na fakturované práce za poradenství. Stejně tak neexistuje předávací protokol, nebo jiný doklad o realizaci tohoto poradenství. Obžalovaný se rovněž vyjádřil k pracem, které pro firmu XXXXX prováděly a následně fakturovaly další společnosti, např. XXXXX, XXXXX, XXXXX (listinné důkazy 537-539). Pokud v případě druhé faktury na ní uvedl částku přes 2 miliony korun, pak částku stanovil odhadem za léta 1999 až 2015, kdy na správě výpočetní techniky strávil odhadem 5.000 hodin, které také sám ocenil. Pokud se obžaloba opírá o znalecký posudek Ing. Kyncla, pak obžalovaný, jak sám uvedl, věří tomu, že znalec stanovil cenu obvyklou v regionu Jihlava a okolí. Obžalovaný sám si totiž dělal průzkum ve firmách, které takové IT služby nabízí. Problém, podle jeho názoru však spočívá v tom, že žádná z nich nechtěla dát záruky za zachování mlčenlivosti nebo za případnou ztrátu dat a nedodržení termínu. Cena v místě a čase obvyklá, kterou stanovil soudní znalec, je tedy pro běžného uživatele.

4. Obhajoba obžalovaného T. V. je vyvrácena především svědeckými výpověďmi **svědků T.S. a R.S.**, kteří byli vyslechnuti osobně u hlavního líčení a dalšími odpovídajícími listinnými důkazy. Svědek R.S. u hlavního líčení vypovídal shodně jako v přípravném řízení, jednoznačně uvedl, že nevěděl vůbec o vzniku firmy XXXXX a o pozici obžalovaného T. V. v této firmě. Svědek rovněž vyvrátil obhajobu obžalovaného, když popřel existenci jakékoliv, tedy i ústní dohody mezi ním a obžalovaným, která se týkala provedení nadstandardních prací obžalovaným a jejich vyúčtování s několikaletým časovým odstupem. Svědek R.S. podle svého tvrzení rovněž nevěděl nic o poruše IT sítě ve firmě, o havárii, o ztrátě dat. Skutečnost, že k takovým událostem mělo dojít a práce měl provést obžalovaný, se svědek dověděl až z účetnictví firmy za rok 2014, když jeho kontrolu dělali v roce 2015. Svědek potvrdil, že obžalovaný měl ve firmě XXXXX pracovní smlouvu jako jednatel a svědek sám se domníval, že obžalovaný z této pozice vykonává i běžnou údržbu IT sítě. Kromě obžalovaného byli ve firmě zaměstnáni i dva IT specialisté, programátoři, kteří mohli obžalovaného, např. v době jeho nepřítomnosti zastoupit. K oběma fakturám, které jsou předmětem obžaloby, svědek opakovaně potvrdil, že o nich nemá vůbec žádné informace, když sám o poruše hardware nevěděl. Faktury jsou vystaveny na příliš vysokou částku, a navíc kromě těchto faktur našli podobných faktur ve firmě více, i když tyto nejsou předmětem obžaloby. V létě 2014 obžalovaný svědkovi dokonce tvrdil, že pro firmu XXXXX neběží, ve vztahu k firmě XXXXX, žádné aktivity. R.S. sám jako fyzická osoba vykonával konzultační činnost pro firmu XXXXX a dostával 15% provizi za obchody, které této firmě přivezl nebo se jich účastnil. Tato dohoda byla mezi ním jako fyzickou osobou, nikoliv mezi firmou XXXXX a svědkovou švýcarskou firmou XXXXX. S výpovědí svědka R.S. pak koresponduje i výpověď svědka T.S., který byl rovněž osobně vyslechnut u hlavního líčení a vypovídal shodně jako v přípravném řízení. Svědek potvrdil, že ve firmě XXXXX nahradil obžalovaného v pozici jednatele. Vzhledem k tomu, že firma byla v obtížích, svědek se snažil pochopit fungování firmy a z tohoto důvodu prohlížel i její účetnictví. Při práci v kanceláři našel dokonce dva odlišné, tedy oranžové pořadače s označením na hřbetu XXXXX, přičemž poznal rukopis účetní firmy XXXXX. Materiály z těchto pořadačů okopíroval, předal je firemnímu advokátovi, který pak zjistil, že faktury byly vlastně vystavovány dvakrát, ale nikoliv se stejným datem a stejným textem. K dotazu soudu T.S. vysvětlil, že sice český jazyk neovládá, na fakturách kontroloval především čísla, ale sám hovoří 5 jazyky, mimo jiné i latinsky a určitá slova jsou logická, takže si je může dávat do souvislosti. Vedle toho některé texty byly německé, například na účtu, který šel švýcarské firmě. Svědkovi, i přes jazykovou bariéru bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

nápadné, že zde byla uvedena adresa na účet do Lichtenštejnska, i když směrovací číslo bylo švýcarské. Jednalo se ovšem o jiné faktury, které byly svědkovi předloženy u hlavního líčení (č.l. 45 a 47). Tyto dvě faktury ovšem svědek také viděl a u hlavního líčení ještě uvedl, že jsou očíslovány vpravo nahoře, když je to stejné písmo, jako bylo písmo jejich účetní.

5. Podstatná část skutkového děje je, vedle shora rozebraných výpovědí, prokazována i listinnými důkazy. **Výpisy z obchodního rejstříku firmy XXXXX** (č. l. 18, 815) bylo prokázáno, že firma byla zapsána 1. 4. 1999 s IČO: XXXXX, přičemž jejími společníky byli T. V., s obchodním podílem 49 % a R.S. s obchodním podílem 51 %. Obžalovaný byl od založení firmy do 1. 6. 2015 jejím jednatelem a poté jej vystřídal svědek T.S.. Podstatný, z hlediska skutkového děje, je předmět podnikatelské činnosti této firmy, kterým, jak vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku, byla výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, dále výroba instalace, opravy elektrických strojů a přístrojů, elektronických a telekomunikačních zařízení, jakož i obráběctví, zámečnictví a nástrojařství. **Společenská smlouva** (č. l. 27) pak prokazuje ve svém článku XI, odst. 3 mimo jiné povinnost společníka chovat se a jednat tak, aby nedocházelo k poškození majetku ani jména společnosti. V článku XV, písm. a) této Společenské smlouvy je pak jednoznačně uvedena podmínka zákazu konkurence, tedy že jednatel nesmí vlastním jménem nebo na vlastní účet uzavírat obchody, jež souvisejí s podnikatelskou činností společnosti. Obdobné postavení jako ve firmě XXXXX však měl obžalovaný T. V. i ve společnosti XXXXX, což je rovněž prokazováno **výpisem z obchodního rejstříku** (č. l. 23, 813). Společnost XXXXX byla zapsána do obchodního rejstříku 28. 5. 2012 s IČO: XXXXX, když předmětem jejího podnikání v té době byla rovněž výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, dále výroba instalace, opravy elektrických strojů a přístrojů, elektronických a komunikačních zařízení, jakož i obráběctví, zámečnictví a nástrojařství. Lze tedy konstatovat, že předmět činnosti obou firem byl prakticky shodný. Ve firmě XXXXX byl od jejího založení až do 18. 12. 2014 jediným společníkem a jediným jednatelem obžalovaný T. V., když následně se od 18. 12. 2014 stala jediným společníkem jeho sestra E.S., která byla od 18. 5. 2015 také jedinou jednatelkou, a to do 7. 7. 2015, kdy se jediným jednatelem stal V.R.. Pro úplnost lze poukázat na listinné důkazy, které prokazují postavení obžalovaného T. V. ve firmě XXXXX. Jedná se o **Manažerskou smlouvu ze dne 1. 1. 2002** (č. l. 115), její dodatek z 1. 3. 2019 (č. l. 118) Dohodu o její změně z 31. 3. 2009, resp. z 31. 10. 2010 (č. l. 122-123), jakož i Dodatek č. 2 ze dne 11. 7. 2013 (č. l. 124). Prvotní smlouva byla uzavřena jako smlouva manažerská, když dodatkem č. 2 pak byla pozice obžalovaného změněna na funkci ředitele. Dodatky řešily především otázku základního měsíčního platu, dalších pracovněprávních podmínek, stejně jako Dohoda č. 1 a č. 2, které se zabývaly rozsahem pracovní doby. Firma XXXXX byla založena 3. 5. 2012, což je prokázáno **Notářským zápisem ze dne 3. 5. 2012, č. NZ 357/2012, N 367/2012** (č. l. 193 a násl.). Tento listinný důkaz vyvrací obhajobu obžalovaného o tom, že práce pro firmu XXXXX, které jsou předmětem faktur uvedených ve výroku obžaloby, resp. ve výroku rozsudku, prováděl prakticky od roku 1999, i když je na faktuře uveden rok 2014. Je tedy zjevné, že tvrzení obžalovaného neodpovídá notářskému zápisu a lze je považovat za účelové, činěné s cílem odůvodnit výši fakturované částky. Lze uzavřít, že notářský zápis tuto obhajobu obžalovaného vyvrací, neboť není možné, aby firma XXXXX fakturovala firmě XXXXX za práce, které měly být provedeny v době, když firma XXXXX ještě neexistovala. **Notářským zápisem sp. zn. Nz 5/2016, N 5/2016** (č. l. 180 a následující), bylo prokázáno konání valné hromady firmy XXXXX dne 7. 1. 2016. Podstatné je zejména tvrzení obžalovaného T. V. v pozici ředitele v části B tohoto zápisu (str. 181). Zde je notářsky osvědčeno jeho vyjádření o tom, že od roku 2010 nepodnikal ve prospěch jiných osob, v letech 2010 až 2015 nezprostředkoval obchody společnosti XXXXX pro třetí osoby, ani nevykonával výdělečnou činnost shodnou s předmětem činnosti společnosti XXXXX. Strana 5 Notářského zápisu (č.l. 182) jednoznačně zachycuje odpověď obžalovaného na otázku „jaké smlouvy uzavřel za společnost XXXXX se společností XXXXX a co bylo jejich obsahem“, když obžalovaný uvedl, že „žádná

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

uzavřena nebyla“. Jeho tvrzení, prezentované u hlavního líčení, že měl na mysli smlouvy písemné, považoval nalézací soud za tvrzení účelové, neboť otázka byla formulována zcela jednoznačně bez specifikace smluv na ústní či písemné a ostatně ani obžalovaný neodpověděl tak, že by z jeho notářsky osvědčené odpovědi bylo možno dovodit, že měl na mysli pouze smlouvy písemné. Podstatnými listinnými důkazy, prokazujícími rozhodující skutkové okolnosti, jsou obě předmětné faktury i doklady o jejich úhradě. **Fakturoou č. 140723-01** (č.l. 45) bylo prokázáno, že byla vystavena společností XXXXX, jejímž jediným společníkem a jednatelem v té době byl obžalovaný T. V., a to dne 23. 7. 2014 se splatností ihned. Firma fakturovala společnosti XXXXX částku 1.403.600 Kč včetně DPH, a to za plnění, které je označeno stroze jako: oprava serverového disku po havárii – obnova dat. Úhrada částky 1.403.600 Kč společností XXXXX byla prokázána **výpisem z účtu** společnosti XXXXX (č. l. 45), který byl vedený u peněžního ústavu Raiffeisen bank, a.s. Fakturovaná částka byla uhrazena 18. 9. 2014. Druhá faktura, která je předmětem skutkového děje, tj. **faktura č. 141230-01** (č. l. 47) byla vystavena firmou XXXXX 30. 12. 2014 pro firmu XXXXX Částka 2.646.270 Kč včetně DPH byla fakturována za předmět plnění, který byl označen jako správa výpočetní techniky v roce 2014, správa serveru. Úhrada fakturované částky 2.646.270 Kč firmou XXXXX byla prokázána opět **výpisem z účtu** firmy XXXXX, který byl vedený u Raiffeisen bank, a.s. (č.l. 160). Tato částka byla uhrazena 31. 12. 2014 v plné výši. Obě platby jsou pak prokazovány i podrobnými **výpisy z účtu** firmy XXXXX (č.l. 216 B, 217). K oběma fakturám pak vyjádřil **Finanční úřad pro Kraj Vysočina**, který z pozice své specializace podal **odborné vyjádření** (č.l. 748 a následující). Mimo jiné poukázal na náležitosti daňového dokladu z hlediska zákona č. 235/2004 o dani z přidané hodnoty. V této souvislosti lze jen podotknout, že skutkový děj nebyl posuzován jako daňový delikt. Nalézací soud považoval za podstatné stanovisko k oběma fakturám, z něhož je zcela zřejmé, že v případě faktury č. 14772301, vystavené za 4 opravy v letech 2010, 2012, 2013 a 2014 (což je v rozporu s textem faktury a v rozporu s ustanovením § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH) je pak za den povinnosti přiznat daň a za datum uskutečnění plnění třeba považovat datum, kdy došlo k dokončení opravy serveru disku v jednotlivých letech, tedy ke zprovoznění serveru. V případě druhé faktury č. 141230-01, kdy byla fakturována správa hardwaru a softwaru za celé období roku 2014, je třeba vycházet ze dne dohodnutého ve smlouvě, kterou byly servisní práce sjednány, pokud taková smlouva existuje. V případě, že smlouva neexistuje a na faktuře nejsou data jednotlivých servisních úkonů uvedena, lze podle § 21 odst. 4 písm. b) zákona o DPH považovat za den uskutečnění plnění a povinnosti přiznat daň, datum přijetí úplaty. Rozsah a předmět plnění uvedený na faktuře, je podle závěrů finančního úřadu v rozporu s tím, že se mělo jednat o správu výpočetní techniky za roky 1999 až 2014. Uvedený výklad jednoznačně svědčí pro závěr o tom, že údaje uvedené na faktuře nejsou v souladu s tehdy platnou právní úpravou. V závěru odborného vyjádření poukázal jeho zpracovatel i na skutečnost, že právní osoba v té době nemohla práce provést, neboť v letech 1999 až 2011 neexistovala. To je dle názoru nalézacího soudu zcela zjevné i z údajů uvedených v obchodním rejstříku firmy XXXXX Podstatným důkazem pro závěr nalézacího soudu o nadhodnocení IT prací v každé z uvedených faktur je i **znalecký posudek z oboru kybernetika** (č. l. 592 - 641, jehož zpracovatel Ing. Josef Kyncl byl rovněž osobně vyslechnut u hlavního líčení. Především je třeba zdůraznit, soudní znalec zcela vyvrátil jakékoliv pochybnosti o své znalecké odbornosti, když k dotazu obhajoby vysvětlil, že pracuje jako soudní znalec v ekonomických oborech, ale také v oboru elektronika, elektrotechnika, což pokrývá celou výpočetní techniku. Tento obor má zapsaný od roku 1989, kdy v podstatě výpočetní technika byla také elektronika a elektrotechnika. Později k tomu přistoupil obor kybernetika. Šetření, které prováděl v rámci zpracování tohoto znaleckého posudku, se tedy týkalo výpočetní techniky, resp. aplikované elektroniky. U hlavního líčení soudní znalec setrval na závěrech svého písemně zpracovaného znaleckého posudku, když vysvětlil, že v souladu se zadáním vycházel z hodinové odměny odpovídající roku 2014 v regionu Jihlava. Hladina v té době se pohybovala mezi 615 až 900 Kč za 1 hodinu práce. Sám měl k dispozici informace získané pro zpracování jiných znaleckých posudků, porovnával několik firem, které v regionu obdobné služby dělají. Informace,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

ze kterých vycházel v případě každé z obou faktur, uvedených ve výroku, resp. údajů, které měl k dispozici, zahrnul do přehledných tabulek (č. l. 603) k faktuře č. 147723-01. Celkový objem prací odhadl na cenu v místě a čase obvyklou ve výši 241.395 Kč. Obdobné znalecké zkoumání a závěry provedl i v případě druhé faktury č. 141203-01, přičemž potřebné údaje zahrnul rovněž do přehledné tabulky (č. l. 605) a uzavřel, že celková cena v místě a čase obvyklá, kdy představovala částku 272.250 Kč. U hlavního líčení soudní znalec podrobně vysvětlil svoje dílčí závěry a znalecký názor, když uvedl, že například obnova dat je vysoce specifická práce, kterou není laik, ale ani poučený uživatel výpočetní techniky schopen realizovat, zejména pak, jestliže se jedná o operační systém aplikace typu Solidworks, E-plan a podobně. Co se týče fakturované opravy hardwaru po havárii, pak se znalec i touto problematikou zabýval a zkoumal disky z diskového pole, které se pokoušel identifikovat a zjistil například, že disk nebyl původní a lze tedy identifikovat, že k takovému stavu došlo. Byly vloženy disky, které nebyly originální, sestava původního zařízení. Jednoznačně jsou tak odůvodněny úvahy, že k opravě hardwaru došlo, muselo tedy dojít k technickému zásahu v době provozování. Nelze jednoznačně konstatovat, zda byla provedena pouze jedna oprava, nebo zda jich bylo více, případně v jakých časových horizontech. Minimálně jednou však k větší změně došlo. K dotazu obhajoby soudní znalec rovněž vysvětlil, že pokud v případě havárie serveru, má uživatel zařízení v záruce, pak logicky ihned volá záruční firmu. Pokud k havárii dojde po záruce, může improvizovat, pokud nemá prodlouženou záruku, ale také se může stát, že výrobní firma už náhradní díly nemá. V takových situacích skutečně nezbyvá, než improvizovat a vložit tam potřebné disky. Ke správě IT techniky v letech 1999 až 2014 soudní znalec uvedl skutečnosti, které jsou podle názoru nalézacího soudu sice zřetelné z dalších důkazů, ale přesto jsou však významné pro posouzení věrohodnosti údajů uvedených na faktuře. Soudní znalec potvrdil, že v roce 1999 tento server ještě nebyl ani vyroben. U hlavního líčení znalec rovněž vysvětlil, že stanovil cenové rozpětí za prováděné práce a horní hranice finanční odměny zohledňuje i zvýšenou míru odpovědnosti, kdy jde o navýšení řádově o 30 % oproti spodní hranici, která představuje částku 615 Kč. V případě, že firma provádí jednorázové práce, je její hodinová sazba vyšší, než pokud má uzavřenu se svým zákazníkem dlouhodobou servisní smlouvu. Taková je praxe. Cílem znaleckého šetření však bylo zjistit obvyklé ceny a takto ke svým závěrům také soudní znalec přistupoval. Vedle toho poukázal i na skutečnost, že v případě složitějších aplikačních softwarů žádná firma nejde cestou toho, že by si nechala spravovat od zástupce firmy svůj software dlouhodobě, neboť by jim software vyšel tak draho, že by firma nebyla konkurence schopná. Závěry znaleckého posudku jsou tedy stanoveny na obvyklých cenách, obvyklé cenové hladině a obvyklém přístupu k řešení problému. Obvyklá cena tedy činila podle zjištění znalce 615 až 900, resp. 1.000 Kč.

6. Dalšími listinnými důkazy (č.l. 534-577) bylo prokázáno, které konkrétní IT služby byly pro společnost XXXXX vykonávány partnerskými společnostmi. Mezi tyto partnerské společnosti patřila například firma XXXXX, která prováděla aktualizace systému SOLIDWORKS pro firmu XXXXX, nebo firma XXXXX, která prováděla aktualizace E-planu, obdobně jako společnost XXXXX Společnost XXXXX prováděla školení k programu Sinumerik a aktualizace nebo obnovu dat. Všem těmto společnostem firma XXXXX za tyto IT práce, resp. dodané programy, školení, případně aktualizaci programů, fakturované částky uhradila. I v tomto směru je vyvrácena dílčí obhajoba obžalovaného, že především on sám byl jediným IT expertem ve firmě XXXXX, který zde takové práce prováděl, a to dokonce nad rámec své pracovní smlouvy. Je tedy zcela nelogické, aby obdobné IT práce ve společnosti XXXXX dělal obžalovaný, dokonce jménem firmy XXXXX, když tyto práce zjevně prováděla společnost XXXXX, XXXXX, XXXXX, nebo XXXXX a firma XXXXX jim za ně rádně platila.
7. Shora rozebrané listinné důkazy, zejména pak obě faktury, ale i tomu odpovídající odborné vyjádření finančního úřadu a výpis z obchodního rejstříku spolehlivě vyvrací tvrzení obžalovaného o tom, že faktury byly vystaveny za práce provedené v průběhu let 1999 až 2014, když takový

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

postup jednak odporuje platné právní úpravě o vedení účetnictví a podmínkách fakturování a zejména společnost XXXXX v podstatné části tohoto období vůbec neexistovala a proto nemohla práce vykonávat. V konečném důsledku je pak obhajoba obžalovaného vyvracena i výpovědi svědka R.S., která je rozebrána shora, neboť tento svědek zcela popřel jakoukoliv, byť ústní dohodu s obžalovaným o takovém fakturačním postupu a popřel i informace o tom, že by ve firmě došlo k havárii, nebo že by obžalovaný tyto IT práce ve firmě XXXXX prováděl.

8. Pro úplnost je třeba zmínit, že soud u hlavního líčení přečetl za souhlasu procesních stran také **úřední záznamy o vysvětlení**, které podali zaměstnanci firmy XXXXX ve stádiu přípravného řízení. Tyto výpovědi však zůstaly bez většího důkazního významu, byť všichni fakticky potvrzovali, že obžalovaný T. V., kromě své práce jednatele vykonával i další činnosti jak ve výrobě, tak při správě IT techniky. **V.R.** sám pracoval jako konstruktér a potvrdil, že obžalovaný vykonával také vedle práce jednatele běžnou údržbu software, občas ovšem určité opravy prováděla firma XXXXX. V.R. nebyl schopen sám přesně vymezit, které konkrétní úkony dělal obžalovaný a které externí firma. Z hlediska předmětu obžaloby je podstatné jeho vyjádření o tom, že neví, jakou měl obžalovaný pracovní náplň v uzavřené smlouvě a stejně tak nemá žádné informace o proplácení jakýchkoliv faktur, tedy i těchto konkrétních, které jsou předmětem trestního řízení. Obdobné skutečnosti potvrdil i **M.H.**, který rovněž uvedl, že obžalovaný dělal práce na počítačích a serverech, včetně zálohy dat, i když sám podrobnosti o jednotlivých činnostech obžalovaného nezná. Ani M.H. neuvedl žádné podstatné skutečnosti týkající se těchto dvou faktur, resp. jejich proplácení. **M.M.** pracoval nejdříve jako CMC mechanik, později jako mistr a uvedl pouze to, že o existenci firmy XXXXX se dověděl vlastně až poté, co mu obžalovaný v této firmě nabídl práci. Obžalovaný působil ve firmě XXXXX jako jednatel, ale také se staral o počítače, nejen o jejich nákup, ale také o servis a údržbu. M.M. rovněž uvedl, že sám se nikdy neúčastnil jakéhokoliv jednání, kde by se řešily ekonomické problémy. Jako programátor od roku 2014 v této firmě působil i **A.M.**, který rovněž potvrdil, že obžalovaný vykonával nejen práci jednatele, ale také spravoval a programoval výpočetní techniku, prováděl údržbu počítačů, zabýval se programovým vybavením. A.M. ovšem odmítl nabídku obžalovaného, aby přešel pracovat do jeho nově založené firmy XXXXX. Obdobné skutečnosti týkající se práce obžalovaného, nejen jako jednatele, ale i jako programátora, elektrikáře, konstruktéra nebo servisního technika, včetně prací na programovém vybavení i údržby počítačů obžalovaným T. V. potvrdili i **F.S. a L.D.**. Ale ani jeden z nich se však nedokázal k předmětným fakturám v podrobnostech vyjádřit, když navíc L.D. potvrdil, že z firmy odešel již v roce 2013, tedy předtím, než byly faktury vystaveny. **A.P.** v rámci svého vysvětlení uvedla, že ve firmě XXXXX pracovala jako účetní a i ona potvrdila stejné skutečnosti jako tyto zaměstnanci, tedy že obžalovaný pracoval jako jednatel, sháněl zakázky, uzavíral smlouvy, ale i rozhodoval o platbách, řešil personální situace, když kromě toho vykonával i IT práce a pracoval jako programátor. A.P. pak shodně jako obžalovaný uvedla, že tyto předmětné faktury skutečně vystavil obžalovaný T. V. a podle jejího tvrzení to bylo za práce, které on provedl nad rámec své funkce jednatele. A.P. rovněž shodně jako obžalovaný uvedla, že v minulosti obžalovaný kromě své odměny z pozice jednatele jiný plat nebo finanční odměnu nedostával, ani jeho rodiče, kteří ve firmě rovněž pracovali.
9. Shora rozebrané důkazy, považoval nalézací soud za zcela dostačující pro ustálení skutkového děje do podoby, která je uvedena ve výroku rozsudku. V závěru dokazování u hlavního líčení státní zástupce ani zmocněnec poškozené firmy jiné důkazní návrhy nečinili. Důkazní návrhy obhájce obžalovaného pak neshledal soud důvodnými a v plném rozsahu je zamítl. Lze jen zmínit, že předmětem obžaloby není daňový delikt a proto zprávy a materiály Finančního úřadu v Jihlavě o kontrole účetnictví firmy XXXXX v letech 2014 a 2015 postrádají důkazní podklad. Podstatné listinné důkazy, zejména obě faktury, které byly u hlavního líčení provedeny, nebyly nikterak zpochybněny, když jejich pravost a existenci potvrdil jednak obžalovaný a jednak účetní firmy A.P. a ostatně se k tomu vyjádřil i svědek R.S.. Soudní znalec Ing. Kyncl již u hlavního líčení zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

dostatečně vysvětlil svou znaleckou odbornost i jednotlivé specializace, v rámci nichž je oprávněn znalecké posudky zpracovávat, a to nejen z hlediska věcného, ale i z hlediska chronologického označení znaleckých specializací tak, jak se průběžně vyvíjely a byly v souladu s platnou právní úpravou zapsány. Zpracování nového znaleckého posudku z důvodu především neodbornosti soudního znalce Ing. Kyncla nepovažoval nalézací soud rovněž za důvodné. Předně nevznikly žádné pochybnosti o znalecké odbornosti soudního znalce z hlediska formálního, ani z hlediska obsahového. Znalecký posudek odpovídá veškerým náležitostem, které jsou podle zákona vyžadovány. Soudní znalec svoje závěry zcela dostatečně u hlavního líčení vysvětlil, nad míru erudovaně odpověděl na veškeré otázky procesních stran a na závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku plně setrval. Jako nedůvodný shledal soud i důkazní návrh na obstarání výpisu z účtu XXXXX za období let 2015 až 2016 o půjčkách této firmě od jejího společníka R.S., neboť objasňování takových skutečností není z hlediska charakteru trestného jednání, které je T. V. kladeno za vinu, jakkoliv podstatné a odůvodněné. Insolvenční návrhy podané firmou XXXXX na dlužníka firmu XXXXX (spis Krajského soudu v Brně 33 INS 14923/2016), nebo na samotného obžalovaného (spis téhož soudu 37 INS 14925/16) byly pravomocně zamítnuty. Tyto skutečnosti rovněž nejsou podstatné pro rozhodování v nyní projednávané trestní věci. Žaloba podaná firmou XXXXX na obžalovaného T. V. i společnost XXXXX v rámci řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 Cm 52/2017 je založena ve vyšetřovacím spise (č. l. 666), když z obsahu spisu bylo zjištěno, že ve věci dosud nebylo rozhodnuto. Tato skutečnost byla podstatná pro závěry nalézacího soudu v rámci adhezního řízení. Z podané žaloby je zřetelné, že v rámci žalované částky 14.552.670 Kč figurují i částky, které jsou předmětem těchto dvou faktur, tj. částka 1.403.600 Kč a částka 2.646.270 Kč. Ve věci však dosud nebylo jakkoli, natož pak pravomocně, rozhodnuto.

10. Na základě shora provedeného dokazování nalézací soud uzavřel, že obžaloba byla na T. V. podána oprávněně a skutkový děj, zde popsáný, byl fakticky v plném, podstatném, rozsahu prokázán. Trestné jednání obžalovaného bylo prokázáno v tom rozsahu, který je nezbytný pro vyslovení výroku o vině, jenž byl učiněn v souladu s platnou právní úpravou, tedy tak, že nalézací soud neměl žádné důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje, ani o vině obžalovaného. Především je třeba konstatovat, že všechny rozhodující důkazy byly zajištěny a provedeny v souladu s procesními předpisy a nalézací soud tak mohl každý z jednotlivých důkazů zařadit do řetězce důkazů, který ve svém souhrnu vinu obžalovaného T. V. prokazuje. Ani věrohodnost žádného z provedených důkazů nebyla jakkoli zpochybněna, když pochopitelně každý z důkazů měl jinou důkazní hodnotu. Nalézací soud učinil dílčí hodnocení jednotlivých důkazů při jejich shora rozvedené citaci, avšak přesto považuje v závěru odůvodnění tohoto rozsudku za nezbytné rekapitulovat důvody, které jej vedly k závěru o vině obžalovaného. Obhajoba obžalovaného T. V. byla vyvrácena nejen jeho vlastním tvrzením, ale i dalšími provedenými důkazy.
11. Podle názoru nalézacího soudu není sporu o tom, že obžalovaný T. V. byl v rozhodné době v postavení statutárního zástupce – jednatele dvou společností, které podnikaly dokonce se stejným předmětem činnosti. Tato skutečnost byla prokázána nejen výpovědí obžalovaného, ale zejména výpisy z obchodního rejstříku obou společností, jakož i výpověďmi svědků T.S. a R.S., nebo notářským zápisem o konání valné hromady ze dne 7. 1. 2016. Obžalovaný T. V. v tomto postavení statutárního orgánu – jednatele obou společností jednal tak, že vystavil obě faktury, citované ve výroku rozsudku, a to jménem vlastní společnosti XXXXX, když fakturoval společnosti XXXXX, jejímž byl rovněž jediným jednatelem. Tato skutečnost je prokázána opět nejen výpovědí obžalovaného, ale i oběma fakturami. Soud považuje za podstatné to, co ostatně obžalovaný sám doznal, tedy že vlastně ústní smlouvy, na podkladě nichž následně faktury vystavil, uzavřel tzv. „sám se sebou“. Jeho obhajobu o tom, že tak učinil s vědomím a souhlasem druhého společníka (pozn. soudu nikoliv jednatele – viz výpis z obchodního rejstříku) společnosti XXXXX, tedy svědka R.S., je vyvrácena právě touto svědeckou výpovědí. Svědek R.S. popřel jakoukoliv, byť ústní dohodu s obžalovaným a zcela vyloučil svoje vědění a svůj souhlas s takovou fakturací. Svědek

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

rovněž popřel vědění a svůj případný souhlas s proplacením obou faktur, které jsou předmětem tohoto trestního řízení. Výpověď svědka R.S. však nezůstala osamoceným důkazem. Nejenže R.S. nevěděl, jak sám potvrdil, o souběžném podnikání obžalovaného T. V. v jeho nově založené společnosti XXXXX, a to dokonce se stejným předmětem činnosti, ale obžalovaný takové vlastní aktivity sám popřel i na valné hromadě společnosti XXXXX konané dne 7. 1. 2016, což je prokázáno notářským zápisem o konání této valné hromady. Tímto listinným důkazem, který je v podrobnostech citován shora, bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný vyloučil existenci jakýchkoliv smluv mezi oběma firmami. Obhajobu obžalovaného o tom, že měl na mysli pouze smlouvy písemné, nikoliv ústní, považoval soud za obhajobu účelovou. Stejně tak považoval soud za účelovou obhajobu obžalovaného spočívající v tom, že při založení společnosti XXXXX, kdy se stal společníkem s podílem ve výši 49%, nevěděl, že rozhodující hlas má a vždy bude mít druhý společník, tedy R.S., který vlastní obchodní podíl v této společnosti ve výši 51%. V této souvislosti je třeba upozornit na zjevnou nerovnost podílů z hlediska matematického ($51 > 49$), na společenskou smlouvu této firmy a zejména na předchozí zkušenosti obžalovaného T. V. v manažerské pozici ve firmě XXXXX, jakož i jeho standardní středoskolské vzdělání. Tyto skutečnosti zcela vylučují úvahy o akceptaci takových obhajovacích argumentů, eventuelně úvahy, že snad obžalovaný jednal v trestněprávně významném omylu. Nalézací soud považuje za nezbytné zdůraznit, že obžalovaný T. V. především znal znění Společenské smlouvy firmy XXXXX, která ostatně vycházela z platné právní úpravy a ukládala mu mimo jiné povinnosti, které jsou citovány ve výroku tohoto rozsudku a vyplývaly právě z článku XI. odst. 3 a XV. písm. a) této smlouvy. Pokud obžalovaný T. V., jak ostatně sám doznal, uzavřel tyto fakticky ústní smlouvy jménem obou firem a jednal tak „sám se sebou“, porušil nejen tyto povinnosti, které pro něj vyplývají ze Společenské smlouvy, ale zcela jednoznačně také překročil hranice trestní odpovědnosti. Obžalovaný provedl tzv. selftrading, neboli obchodování na sebe. Vedle výpovědi obžalovaného je tato část skutkového děje prokazována výpovědí svědka R.S., Společenskou smlouvou, výpisy z obchodního rejstříku, Notářským zápisem o valné hromadě ze dne 7. 1. 2016 a v neposlední řadě oběma vystavenými fakturami, jakož i vyjádřením účetní firmy XXXXX A.P.. V neprospěch obžalovaného pak svědčí i skutečnost, kterou ostatně také sám potvrdil, tedy to, že ani k jedné z obou faktur neexistuje objednávka, dodací list, případně jiné adekvátní doprovodné listiny, z nichž by bylo možno zjistit takové skutečnosti, které jsou podstatné pro závěr o fiktivnosti či reálnosti každé z vystavených faktur. Takovými doprovodnými doklady by bylo možno prokázat údaje, které nejsou obsahem faktur, tedy zejména to, kdy, kde, které konkrétní práce, v jakém objemu časovém, s jakou hodinovou dotací byly fakticky provedeny, a to také, z jakého důvodu, apod. Obhajoba obžalovaného, že si nevystavoval dodací list fakticky sám pro sebe, logicky nesvědčí v jeho prospěch, neboť náležitosti vedení účetnictví i vystavování faktur, které jsou nepochybně účetními doklady, vyplývají z platné právní úpravy. Nalézací soud považuje za nezbytné vycházet z toho, že obžalovaný T. V. dlouhodobě pracoval v různých manažerských pozicích, v pozici statutárního zástupce – jednatele i společníka obchodní společnosti a proto podle názoru soudu nepochybně musel vědět, jaké jsou zákonné náležitosti fakturace. Oběma fakturami i odborným vyjádřením zpracovaným Finančním úřadem pro kraj Vysočina bylo prokázáno, že ani jedna z těchto faktur potřebné náležitosti nevykazuje. O účelovosti takové fakturace, jejímž skutečným záměrem bylo podle názoru soudu především vyvedení finančních prostředků z firmy XXXXX do společnosti XXXXX vlastněné obžalovaným svědčí i časově rozporné údaje uvedené na fakturách a uváděné samotným obžalovaným. Logicky není vyloučena úvaha, že obžalovaný se snažil vyvést finanční prostředky ještě předtím, než společnost XXXXX definitivně utlumila svoji činnost v důsledku dlouhodobých, zřejmě nepřekonatelných, konfliktů mezi oběma společníky, tedy obžalovaným a R.S., což ostatně oba potvrzují, avšak zásadní je to, že obžalovaný tak činil v rozporu s platnou právní úpravou. Obžalovaný se hájil např. tím, že druhou fakturu vystavil za správu výpočetní techniky, kterou vykonával fakticky od roku 1999. Samotnou fakturou, zejména pak znaleckým posudkem a výpisem z obchodního rejstříku firmy XXXXX, však byla obhajoba obžalovaného vyvrácena. Je třeba zdůraznit, jak je ostatně uvedeno v úvodu tohoto rozsudku, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

v roce 1999 tato společnost fakticky neexistovala a proto jejím jménem logicky nemohl obžalovaný pro společnost XXXXX provádět IT práce. V této souvislosti musí nalézací soud podotknout, že vzal na vědomí nejen výpověď obžalovaného, ale i dalších osob převážně zaměstnanců firmy XXXXX, kteří podali vysvětlení zachycené v úředním záznamu o tom, že obžalovaný ve firmě XXXXX prováděl s vysokou mírou pravděpodobnosti hraničící s jistotou další práce, které nebyly v jeho pracovní náplni a za které dlouhodobě nebyl finančně odměňován. Z tohoto důvodu, ostatně shodně jako obžaloba, neučinil nalézací soud závěr o případně jiné právní kvalifikaci, která by vycházela z dílčího závěru o tom, že faktury jsou zcela fiktivní a neodpovídá jim vůbec žádné reálně provedené plnění, tedy, že deklarují skutečnosti, které naprosto nejsou v souladu s realitou. Pro účelovost fakturace, realizované obžalovaným, však svědčí i zjištění, že za práce, které měl obžalovaný provádět v horizontu několika let, nevystavil ani zálohové faktury. Obhajoba obžalovaného spočívající v tom, že nemohl průběžně v jednotlivých letech fakturovat, neboť společnost XXXXX, byla v ekonomických problémech, neměla peníze, je obhajoba irelevantní. Pokud byly práce provedeny, měly za ni být vystaveny minimálně zálohové faktury a z hlediska účetního by bylo možno očekávat, že takové platby zůstaly v rovině „neproplacených faktur“, avšak vystavených se všemi zákonnými náležitostmi. Obhajobou obžalovaného spočívající v opakovaných opravách serverového disku po havárii do jisté míry vyvrací i znalecký posudek. Soudní znalec potvrdil, že k opravě skutečně došlo, avšak prokazatelná je minimálně jedna oprava systému, protože našel nové disky a podle jeho závěru tedy k určitému technickému zásahu muselo v době provozování počítačové sítě dojít. Zda k tomu došlo opakovaně, jak tvrdí obžalovaný, a jak by mělo odpovídat fakturě, však spolehlivě prokázáno nebylo. Ostatně ani svědek R.S. ani jiný reálně předložený důkaz nespovídá o konkrétních opakovaných opravách o dlouhodobé správě výpočetní techniky. Znalecký posudek se závěrem o minimálně jedné zásadní výměně, je jedním z podstatných důkazů ve prospěch obžalovaného. Tento důkaz, vedle úředních záznamů o podaném vysvětlení, skýtá oporu pro dílčí závěr nalézacího soudu o tom, že obžalovaný alespoň částečně IT práce ve firmě XXXXX prováděl. Tyto důkazy v konečném důsledku vyvrací shora naznačené úvahy o absolutní fiktivnosti každé z těchto faktur, což by bylo odůvodněno za předpokladu, že by nebylo prokázáno provedení jakéhokoliv z fakturovaných úkonů. Obžalovaný T. V. pak také sám doznal, že obě faktury vystavil a dal pokyn k jejich proplacení. Tyto skutečnosti ostatně potvrdila i účetní firmy A.P., která poskytla vysvětlení v podobě úředního záznamu a navíc je tato skutečnost prokazována i výpisy z účtu obou firem, které jsou citovány shora. Podstatný je, podle názoru soudu, i obsah každé z obou faktur, z něhož je zřejmé, že vzhledem k fakturovaným částkám (1 403 600 Kč, 2 646 270 Kč) je předmět plnění uveden značně obecně, nekonkrétně a v konečném důsledku nepřezkoumatelně. Ani jedna faktura není doložena dodacím listem, objednávkou, soupisem prací, protokolem o převzetí prací apod. Je to právě znalecký posudek, resp. výpověď soudního znalce, které jsou základním důkazem pro závěr nalézacího soudu o tom, že v obou případech je cena fakturovaných prací značně nadhodnocena. Soudní znalec u hlavního líčení v podrobnostech vysvětlil důvody shora rozvedené, které jej k takovým závěrům vedly. Nalézací soud k argumentům obhajoby považuje za nezbytné zdůraznit, že neshledal nejmenší pochybnosti o závěrech soudního znalce, a to ani z hlediska formálního, ani z hlediska faktického. V souladu s platnou právní úpravou znalec stanovil cenu v místě a čase obvyklou, což také v podrobnostech zdůvodnil a jeho znalecký posudek je natolik věcný a konkrétní, že je vždy řádně přezkoumatelný. Rozdíl mezi cenou za takové práce, kterou fakturoval obžalovaný jménem firmy XXXXX, a cenou v místě a čase obvyklou, činil nejméně 3 536 225 Kč. K takovému závěru nalézací soud dospěl prostým matematickým součtem obou fakturovaných a proplacených částek, které ve svém souhrnu představují částku 4 049 870 Kč (1 403 600 Kč + 2 646 270 Kč). Od této částky byla odečtena částka 513 646 Kč, která představuje součet nákladů na tyto práce v místě a čase obvyklých, vyčíslených znalcem (272 250 Kč + 241 395 Kč). Částku 3 536 225 Kč tak získal obžalovaný T. V., jako neoprávněný prospěch pro firmu XXXXX, jejímž byl v té době jediným společníkem a jednatelem, a to vše na úkor společnosti XXXXX, jejímž byl jediným jednatelem a společníkem s obchodním podílem ve výši 49 %. V této souvislosti lze jen podotknout, že pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

obžalovaný prováděl pro firmu XXXXX dlouhodobě práce nad rámec svých pracovních povinností, bylo na místě tyto skutečnosti ošetřit právně, tedy příslušnými pracovními, či obchodními smlouvami, pochopitelně však uzavřenými v souladu se společenskou smlouvou firmy XXXXX. K argumentaci obhajoby je nutné konstatovat, že nalézací soud nerozporuje právo jednatele společnosti na úhradu činností vykázaných nad rámec jeho pracovních povinností. Taková platba však musí být adekvátně doložena účetními doklady, smluvně podložena a realizována se souhlasem společníka, navíc zcela nepochybně v ceně, místě a čase obvyklé.

12. Částka 3 536 225 Kč zjevně překročila částku 500 000 Kč, která je podle § 138 trestního zákoníku dolní hranicí kvalifikačního znaku značné škody, resp. značného prospěchu. V souvislosti s argumentací obhajoby a požadavkem na zpracování nového znaleckého posudku pro ocenění provedených prací musí nalézací soud poukázat také na platnou právní úpravu, která svědčí o tom, že soudní znalec postupoval právě v souladu se zákonem. Podle ustanovení § 137 trestního zákoníku se při stanovení výše škody vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku v době a v místě činu, obvykle prodává. Jedná se o stanovení výše škody v případě předmětu, který se realizuje na trhu prodejem, avšak z toho lze logicky dovodit platnost této právní úpravy pro ocenění prací realizovaných v konkrétní době a v konkrétním místě. Ustanovení § 138 odst. 1 trestního zákoníku stanoví kritéria zákonných znaků škody nikoliv nepatrné, nikoliv malé, značné, škody velkého rozsahu, tedy mimo jiné i kvalifikačního znaku značné škody, který je užit v rámci tohoto trestního řízení. Podle ustanovení § 138 odst. 2 trestního zákoníku se pak stejná kritéria užijí pro určení výše prospěchu, tedy v konkrétním případě se podle kritérií pro značnou škodu, kterou je hranice 500 000 Kč, užije pro určení kvalifikačního znaku značného prospěchu, který byl rovněž jedním z formálních znaků žalovaného trestného činu.
13. Podle názoru nalézacího soudu není sporu ani o tom, že obžalovaný T. V. fakturací v neoprávněných výších získal pro firmu XXXXX značný prospěch, tj. částku 3 536 225 Kč a to díky svému postavení statutárního zástupce a jediného jednatele firmy XXXXX. Obžalovaný jednal tak, že porušil svoje povinnosti, které pro něj jako pro společníka, zejména jednatele, vyplývaly ze Společenské smlouvy firma XXXXX, a které považoval soud za nezbytné důsledně citovat, nejen v odůvodnění tohoto rozsudku, ale v jeho samotném výroku. Zcela jednoznačně bylo povinností obžalovaného spravovat majetek této společnosti řádně. Ani za předpokladu, že by byl obžalovaný majoritním společníkem této firmy, by nešlo o jeho vlastní majetek, s nímž by mohl nakládat podle svého uvážení. Vždy se jednalo o majetek této firmy, tedy právnické osoby. Předmětné finanční prostředky stejně jako další majetek firmy XXXXX, byly pro obžalovaného cizím majetkem, který byl povinen sám spravovat s péčí řádného hospodáře. Tyto povinnosti na sebe obžalovaný převzal smluvně, což bylo prokázáno opakovaně citovanou Společenskou smlouvou firmy XXXXX, zejména jejími články XI. odst. 3 a XV. písm. a).
14. Na základě shora provedeného dokazování nalézací soud uzavřel, že trestněprávně významné jednání obžalovaného T. V. je třeba spatřovat ve dvou rovinách. Obžalovaný jednal především tak, že jako společník na podnikání dvou podnikatelů se stejným předmětem činnosti (společnosti XXXXX a společností XXXXX) uzavřel smlouvu (pozn. soudu konkludentní) na úkor společnosti XXXXX. V přímé příčinné souvislosti s tímto trestným jednáním obžalovaného získala společnost XXXXX značný prospěch, tj. částku 3 536 225 Kč. Fakticky obžalovaný T. V. obchodoval ve svůj prospěch, tedy sám na sebe, a to tím, že zneužil svého postavení statutárního orgánu – jednatele v obou těchto společnostech. Smlouva, na podkladě níž bylo dvakrát fakturováno, byla zcela zjevně nevýhodná pro společnost XXXXX, což se projevilo prokazatelně navýšenou cenou za IT práce, oproti ceně tehdy v místě a čase obvyklé. Obžalovaný T. V. svým jednáním porušil zájem společnosti na zajištění rovnosti na trhu, který je objektem trestného činu zneužití informací a postavení v obchodním styku podle § 225 odst. 2 trestního zákoníku. Citované zákonné ustanovení chrání rovné podmínky na trhu před zneužíváním zákazu konkurence. Souběžně však obžalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

T. V. jednal trestněprávně významným způsobem tak, že porušil i povinnost spravovat cizí majetek (tj. majetek firmy XXXXX), přičemž tuto povinnost převzal smluvně (viz. čl. XI. odst. 3, resp. XV. písm. a/ Společenské smlouvy), když Společenskou smlouvu firmy XXXXX akceptoval, podepsal, fakticky uzavřel a stal se společníkem a souběžně i jednatelem této firmy. Následkem vzniklým v přímé příčinné souvislosti s tímto trestným jednáním obžalovaného vznikla společnosti XXXXX značná škoda, tedy škoda ve výši 3 536 225 Kč. Tímto trestným jednáním obžalovaného T. V. byl porušen zájem společnosti na ochraně majetkových práv v nejširším slova smyslu, když podle platné právní úpravy je nepřímě chráněn i zvláštní vztah důvěry mezi osobu, které patří určitý majetek a tím, kdo je povinen ho opatrovat, nebo spravovat. Majetkem se zde rozumí souhrn všech majetkových hodnot. Nalézací soud považuje za nezbytné upozornit, že podle zákona (§ 220 trestního zákoníku) je podstatou tohoto trestného činu jednání, kterým vzniká škoda na cizím majetku a nevyžaduje se, aby tím pachatel, nebo někdo jiný obohatil, nebo získal jinou výhodu. Škodou se obecně rozumí újma, která nastala a projevuje se v majetkové sféře poškozeného, mimo jiné zmenšením jeho majetku a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tedy penězi.

15. Vedle znaků objektivní stránky a objektu obou těchto trestných činů se nalézací soud zabýval i jejich dalšími obligatorními formálními znaky, tedy znaky subjektu a subjektivní stránky. Předně lze konstatovat, že obžalovaný T. V. byl v době trestného jednání pachatelem zletilým, čímž naplnil podmínku věku. Rovněž nevznikly žádné pochybnosti o jeho duševním stavu, které by vyžadovaly zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a odůvodňovaly by úvahy o jeho snížené, nebo dokonce vyloučené trestní odpovědnosti. Nalézací soud uzavřel, že v době spáchání trestného jednání byl obžalovaný T. V. se zřetelem ke svému věku i duševnímu stavu pachatelem zletilým a přičetným, čímž naplnil znaky subjektu, tj. pachatele, obou trestných činů (§ 25, § 26 trestního zákoníku). Obě skutkové podstaty jsou v zákoně konstruovány jako úmyslné trestné činy. Nalézací soud se dále zabýval i naplněním znaku subjektivní stránky. Obligatorním znakem subjektivní stránky zavinění, které je nezbytné pro naplnění podmínek trestní odpovědnosti konstruované v zákoně u fyzických osob jako odpovědnost za zaviněné jednání. U obou trestných činů soud shodně uzavřel, že složka intelektová i složka volní byla naplněna tak, jak vyžaduje ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku pro závěr o přímém úmyslu. Obžalovaný T. V. nepochybně věděl, jaké jsou jeho povinnosti společníka, jednatele vyplývající pro něj z platné právní úpravy a zejména ze Společenské smlouvy společnosti XXXXX, stejně tak věděl, že vystavuje faktury a dává pokyny k jejich proplacení v rozporu s platnou právní úpravou pro vedení účetnictví, pro náležitosti fakturace. Důkazy provedené u hlavního líčení, a to jak listinné důkazy (zejména výpisy z obchodního rejstříku společenská smlouva, faktury, výpisy z účtů, zápisy z valné hromady) stejně jako výpověď svědka S., výpověď obžalovaného, nebo závěry znaleckého zkoumání svědčí o aktivním cíleném jednání obžalovaného. Obžalovaný byl nepochybně motivován získáním finančních prostředků pro jeho vlastní společnost XXXXX na úkor společnosti XXXXX Obžalovaný se tedy tohoto jednání dopustit chtěl. V této souvislosti musí nalézací soud rovněž podotknout, že se v nejmenším neztotožnil s argumentací obhajoby o tom, že se jednalo o pouhý obchodní spor. Důkazy shora podrobně rozebrané svědčí o zjevném překročení hranic trestní odpovědnosti, byť majícím podklad v obchodní a podnikatelské činnosti. V souvislosti s naplněním znaků zavinění je třeba poukázat i na ustanovení § 17 písm. a) trestního zákoníku, tj. na okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, k nimž se přihlédne, jde-li o těžší následek i tehdy, zavinil-li jej pachatel z nedbalosti, a to s výjimkou případů, kdy trestní zákon vyžaduje i zde zavinění úmyslné. Takové podmínky však v případě kvalifikovaných skutkových podstat každého z obou trestných činů, zákonem dány nejsou. K argumentaci obžaloby pak lze jen poznamenat to, že soud je vázán zásadou obžalovací a případné obdobné jednání obžalovaného T. V., týkající se vyvedení finančních prostředků z firmy XXXXX do firmy XXXXX na podkladě dalších faktur (viz. žaloba ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 9 Cm 52/2017), není předmětem obžaloby a takové jednání tedy nelze klást k tíži obžalovanému T. V. Převedení zaměstnanců z firmy XXXXX do firmy XXXXX sice teoreticky odůvodňuje úvahy o tom, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

mohlo v rozporu minimálně s podnikatelskou etikou, avšak z hlediska trestní odpovědnosti obžalovaného v nyní projednávané trestní věci je rovněž irelevantní.

16. Obžalovaný T. V. se dopustil obou trestných činů v období platnosti novely trestního zákoníku, která přinesla tzv. formální pojetí trestného činu. Podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku lze trestní odpovědnost a důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. V nyní projednávané věci je jednání obžalovaného mimořádně společensky škodlivé. I když má skutek svůj základ v obchodních vztazích, obžalovaný T. V. zcela zásadně překročil hranice nejen podnikatelské etiky a obchodního práva, ale i hranice trestní odpovědnosti vymezené v trestním zákoně. Úvahy o uplatnění jiné odpovědnosti, než trestněprávní, jsou podle závěru nalézacího soudu zcela vyloučeny, a to především pro způsob provedení i vzniklý následek. Po zvážení všech rozhodných okolností proto soud dospěl k závěru, že obžalovaný T. V. naplnil veškeré zákonem požadované znaky zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2, 3 trestního zákoníku a přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku. Pro úplnost lze podotknout, že v případě právní kvalifikace podle § 255 odst. 2, 3 trestního zákoníku bylo užito trestního zákona ve znění účinném do 2. 1. 2018. Trestnost činu se primárně posuzuje podle zákona účinného v době spáchání, pokud právní úprava účinná v době rozhodování soudem není pro pachatele příznivější. Novela trestního zákoníku byla provedena zákonem č. 204/2017 Sb., s účinností od 3. 1. 2018. Zločin zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2, 3 trestního zákoníku byl rozdělen na dva trestné činy (§ 255 a § 255a), avšak při aplikaci aktuální právní úpravy se na trestu, který pachateli hrozí, ničeho nemění. Nalézací soud tedy uzavřel, že rozhodující je právní úprava účinná v době spáchání trestného činu, neboť aktuální právní úprava účinná v době rozhodování není pro obžalovaného příznivější. Soud proto jednání obžalovaného kvalifikoval podle trestního zákona ve znění zákona č. 58/2017 Sb., účinného do 2. 1. 2018. Pro úplnost je pak třeba konstatovat, že souběh obou trestných činů, tj. zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2, 3 trestního zákoníku a přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku není vyloučen. Obžalovaný T. V. byl proto uznán vinným v plném rozsahu obžaloby, když se nalézací soud ztotožnil i s navrhou právní kvalifikací. Dálčí upřesnění skutkové věty v porovnání s obžalobou nemělo na trestní odpovědnost obžalovaného žádný vliv.
17. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl soud u obžalovaného T. V. k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, ale také k osobním, rodinným a majetkovým poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem nápravy. Soud rovněž přihlédl k chování obžalovaného po činu, i ke snaze nahradit škodu, nebo odstranit škodlivé následky a celkově tak vycházel ze zákonných podmínek vymezených především v ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku. Soud přihlédl i k významu chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu, jeho následkům i okolnostem, za kterých byl čin spáchán, míře zavinění obžalovaného, jeho pohnutce a pochopitelně i zohlednil osobní profil obžalovaného. K osobě obžalovaného T. V. bylo zjištěno, že dlouhodobě pracuje jako soukromý podnikatel, když předtím působil v manažérské pozici. Opisem rejstříku trestů i zprávou o pověsti v místě bydliště bylo prokázáno, že obžalovaný dosud nebyl soudně trestán a v místě bydliště nejsou k jeho chování žádné negativní poznatky, když pro přešpek projednáván nebyl. Soud proto přiznal obžalovanému polehčující okolnost dosavadní beztrestnosti a jinak řádného života ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) trestního zákoníku. Naproti tomu jako přítěžující okolnost byla hodnocena podle § 42 písm. n) trestního zákoníku skutečnost, že obžalovaný spáchal více trestných činů a podle § 42 písm. a), b) trestního zákoníku i skutečnost, že trestný čin spáchal s rozmyslem a ze ziskuchtivosti. Jak vyplývá z výroku tohoto rozsudku, byl obžalovaný T. V. uznán vinným ze spáchání dvou trestných činů a trest mu byl proto podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku ukládán jako trest úhrnný, tedy podle toho zákonného ustanovení, které se vztahuje na čin nejprísnejší

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

restný. V konkrétním prípade tedy soud vycházel z trestní sazby § 255 odst. 3 trestního zákoníku, která umožňuje uložit pachateli trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let. Soud považoval za dostatečné uložit obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 2 let, tedy na samé dolní hranici zákonné trestní sazby. Důvodně lze předpokládat, že se v případě obžalovaného T. V. jedná o prvé překročení hranic trestní odpovědnosti, kdy obžalovaný zjevně jednal ve vypjaté situaci, pramenící z podnikatelských neshod se společníkem ve firmě XXXXX. Sám byl zřejmě pod dlouhodobým mimořádným pracovním tlakem a navíc je obžalovaný prokazatelně velmi dobře sociálně adaptován. Tyto skutečnosti sice obžalovaného nezabývají trestní odpovědnosti, ale v souladu se zákonem je třeba je zohlednit při konkrétní výměře trestu i způsobu jeho výkonu. Nálezací soud považuje trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem na přiměřeně dlouhou zkušební dobu v trvání 4 let za zcela dostatečný, odpovídající jak okolnostem případu, tak osobním poměrům obžalovaného. Důvodně lze očekávat, že pouhá pohružka trestem, byť na samé dolní hranici zákonné trestní sazby splní u obžalovaného T. V. dostatečně převýchovný účel. K dovršení nápravy obžalovaného mu však soud uložil také peněžitý trest ve výši 900 000 Kč. Jak vyplývá z výroku tohoto rozsudku, obžalovaný byl při páchání svého trestného jednání evidentně motivován snahou získat finanční prospěch pro svoji firmu, jímž byl v té době jediným společníkem a jednatelem, a to právě na úkor společnosti XXXXX. Při stanovení výše tohoto peněžitého trestu vycházel soud z podmínek uvedených v ustanovení § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Výše denní sazby byla stanovena na částku 3 000 Kč, což odpovídá výši měsíčního příjmu obžalovaného, která činí, podle jeho tvrzení, 80 000 až 90 000 Kč. Podle § 68 odst. 3 trestního zákoníku se výše jedné denní sazby peněžitého trestu stanoví se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele, když soud vychází z čistého příjmu, který pachatel má, nebo by mohl mít průměrně za jeden den. Propočtem, byť dolní hranice čistého měsíčního příjmu obžalovaného, lze dovodit, že jeho denní příjem činí řádově 2 500 až 3 000 Kč. Počet denních sazeb tak byl v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 trestního zákoníku určen s přihlédnutím k povaze a závažnosti trestného činu a soud považoval za přiměřeně uložit obžalovaného v rámci peněžitého trestu uhradit 300 těchto celých denních sazeb, což je cca v dolní polovině zákonného rozpětí § 68 odst. 1 trestního zákoníku, kdy lze tuto povinnost uložit v rozmezí 20 až 730 denních sazeb. Pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl tento peněžitý trest vykonán, byl obžalovanému podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku stanoven přiměřený náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. V zájmu ochrany společnosti před obdobným jednáním obžalovaného T. V., jakož i v zájmu dovršení jeho nápravy, rozhodl soud uložit mu také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev a výkonu prokury, když je zcela zjevné, že trestného jednání se obžalovaný dopustil právě v souvislosti se svou pozicí statutárního orgánu – jednatele ve dvou obchodních společnostech. Trest zákazu činnosti byl obžalovanému uložen na středně dlouhou dobu v trvání 5 let, a to v souladu s ustanovením § 73 odst. 1 trestního zákoníku, které umožňuje soudu uložit pachateli tento trest v rozmezí 1 roku až 10 let.

18. V rámci adhézního řízení, které je součástí trestního řízení, rozhodoval soud také o nároku na náhradu škody poškozeného subjektu – firmy XXXXX. Poškozený subjekt se se svým nárokem na náhradu škody připojil včas a řádně, tedy před zahájením dokazování u hlavního líčení, takřka shodně se svým podáním (č. l. 791). Zmocněnkyně poškozené firmy uvedla, že se připojuje s nárokem na náhradu škody ve výši 14 552 671 Kč, avšak nově specifikovala úroky z prodlení s tím, že požadují uhradit tyto úroky do dne předcházejícího zahájení hlavního líčení, tj. do 20. února 2019, a to celkově v částce 1 381 805 Kč. Formální náležitosti takto uplatněného nároku na náhradu škody byly naplněny, neboť v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 trestního řádu je poškozeným ten, komu bylo trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková škoda, nebo nemajetková újma, nebo ten, na jehož úkor se pachatel trestným činem obohatil. Podle § 43 odst. 1 trestního řádu je poškozený oprávněn navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost, nahradit v penězích škodu, nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

zahájením dokazování, jak vyžaduje ustanovení § 206 odst. 2 trestního řádu, přičemž z návrhu musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké výši se nárok na náhradu škody uplatňuje. Poškozený subjekt svůj nárok uplatnil, tedy řádně a včas. Krajský soud v Brně rozhodoval v této trestní věci dne 26. 3. 2019 a škoda byla poškozenému subjektu způsobena trestným jednáním obžalovaného v roce 2014. Jednalo se tedy o škodu, která vznikla za účinnosti novely občanského zákoníku, jako zákona č. 89/2012 Sb., účinného od 1. 1. 2014. Podle § 2910 tohoto občanského zákoníku škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Podle § 2951 občanského zákoníku se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu a není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, nahradí se v penězích. Tato zákonná ustanovení poskytla nalézacímu soudu hmotněprávní podklad pro rozhodnutí o nároku na náhradu škody poškozeného subjektu. Obžalovaný T. V. byl uznán vinným ze způsobení škody ve výši 3 536 225 Kč. V tomto rozsahu byl nárok poškozené firmy shledán oprávněným v samotném základu. Poškozený subjekt se však vedle výše samotné škody domáhal i úhrady úroku z prodlení. V tomto směru vycházel nalézací soud rovněž z platné právní úpravy, která se zabývá otázkou určení výše úroku z prodlení. Podle vládního nařízení č. 351/2013 Sb., s účinností od 1. ledna 2014 výše úroků z prodlení odpovídá ročně výši REPO sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení. Z obsahu trestního spisu vyplývá, že obžalovaný T. V. se k seznámení s výsledky přípravného řízení dne 22. 2. 2018 nedostavil (č. l. 760). Nesporně však obžalovaný převzal do vlastních rukou písemné vyhotovení obžaloby a tak se dozvěděl o vzniku dluhu, nejpozději dne 8. 10. 2018 (č. l. 793b). Podle platné právní úpravy se tak nejpozději den následující, tj. 9. 10. 2018, dostal do prodlení. Tento den je tedy součástí druhého kalendářního pololetí roku 2018. K prvému dni kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, tj. ke dni 1. 7. 2018, platila REPO sazba ve výši 1,00 procentního bodu, která byla stanovena naposledy ke dni 28. 6. 2018 a posléze byla stanovena nově až ke dni 3. 8. 2018. Podle citovaného vládního nařízení č. 351/2013 se výše úroku z prodlení vypočítá součtem této REPO sazby zvýšené o 8 procentních bodů. V konkrétním případě činily úroky z prodlení 9 % (základ: 8 procentních bodů + 1 procentní bod: zvýšená REPO sazba k 1. 7. 2018). Podle § 228 odst. 1 trestního řádu proto byla uložena obžalovanému povinnost zaplatit poškozenému subjektu, firmě XXXXX, prokázanou škodu ve výši 3 536 225 Kč s tímto 9 procentním úrokem z prodlení, a to ode dne 9. 10. 2018 až do zaplacení. Vzhledem k tomu, že poškozený subjekt uplatnil svůj nárok na náhradu škody v částce podstatně vyšší, pak byl podle § 229 odst. 2 trestního řádu se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nepravost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu)

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 trestního řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Brno 26. března 2019

JUDr. Jaroslava Bartošová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová